

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๓/๒๕๖๐

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒๒/๒๕๖๐

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

เรื่อง บริษัท เทเลเมด คอร์ปอเรชั่น จำกัด (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ว่า พระราชบัญญัติอนุญาตโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๔๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง และถือเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำแถลงเพิ่มเติมคำร้อง และเอกสารประกอบสรุปได้ว่า บริษัท เทเลเมด คอร์ปอเรชั่น จำกัด (ผู้ร้อง) ได้ทำสัญญาร่วมลงทุนกับการสื่อสารแห่งประเทศไทยในขณะนั้น ปัจจุบันแปรสภาพเป็นบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เพื่อดำเนินการให้บริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศ โดยได้จัดตั้งบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด เพื่อดำเนินกิจการโทรคมนาคม รวมทั้งให้บริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศชนิดเก็บเงินล่วงหน้าและชนิดหักบัญชี โดยผู้ร้องตกลงให้บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ทำสัญญากับบริษัท กสท โทรคมนาคม

- ๒ -

จำกัด (มหาชน) ในการดำเนินการให้บริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศมีกำหนดเวลา ๑๐ ปี หากมีข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างคู่สัญญาให้มีการพิจารณาระงับข้อพิพาทโดยถือตามข้อบังคับ อนุญาตตุลาการ ต่อมาเกิดข้อพิพาทขึ้นเป็นเหตุให้บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) บอกลีกสัญญา บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด จึงได้ยื่นคำเสนอข้อพิพาทและ คณะอนุญาตตุลาการได้มีคำชี้ขาดในข้อพิพาทคดีหมายเลขคำที่ ๔๖/๒๕๔๕ และหมายเลขแดง ที่ ๗๐/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ว่าการบอกลีกสัญญาของบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ชอบด้วยกฎหมายและข้อสัญญาแล้ว และให้บริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ชำระค่าเสียหายตามคำฟ้องแย้ง ผู้ร้องได้ฟ้องต่อศาลปกครองกลางเพื่อขอให้ เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการดังกล่าว ศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วมีคำสั่งในคดี หมายเลขคำที่ ๓๖๕/๒๕๔๘ และคดีหมายเลขแดงที่ ๘๗๑/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๘ ไม่รับคำร้องไว้พิจารณา เนื่องจากเห็นว่าพระราชบัญญัติอนุญาตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติให้การคัดค้านคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการอาจทำได้โดยการที่คู่พิพาทฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่งขอให้ศาลที่มีเขตอำนาจเพิกถอนคำชี้ขาดได้ แต่ผู้ร้องเป็นเพียงผู้ถือหุ้นในบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด มิใช่คู่พิพาทตามสัญญาดำเนินการให้บริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศ ผู้ร้องจึงมิใช่เป็นผู้เดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจเดือดร้อนเสียหายอันเป็นคู่พิพาทตามสัญญาที่จะมี อำนาจยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาตตุลาการดังกล่าวได้ตามพระราชบัญญัติ อนุญาตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง

ผู้ร้องได้ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งต่อศาลปกครองสูงสุด ซึ่งศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้ว มีคำสั่งที่ ๑๖/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๐ ว่าผู้ร้องในฐานะผู้ถือหุ้นบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด มีอำนาจควบคุมและตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของกรรมการบริษัท และการฟ้องดังกล่าวเป็นการฟ้องในฐานะผู้มีส่วนได้เสียในกิจการของบริษัท ผู้ร้องจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดี แทนบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ได้โดยตรงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและ

วิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง และสัญญาดำเนินการให้บริการบัตรโทรศัพท์ระหว่างประเทศ รวมทั้งสัญญาผู้ถือหุ้นดังกล่าวอันเป็นสัญญาอุปกรณ์ คู่สัญญาได้ตกลงให้ใช้วิธีการอนุญาโตตุลาการในการระงับข้อพิพาทซึ่งมีผลผูกพันคู่สัญญาตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๑๕ ซึ่งผู้ร้องได้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการตามมาตรา ๔๐ โดยสัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาทางปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองและอยู่ในอำนาจการพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งของศาลปกครองตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๔) จึงมีคำสั่งยกคำสั่งของศาลปกครองกลางแล้วให้ศาลปกครองกลางดำเนินกระบวนการพิจารณาและมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดีต่อไป ต่อมาผู้ร้องได้ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องในคดีดังกล่าวขอให้ศาลปกครองกลางมีคำสั่งยกเลิกการบอกเลิกสัญญาดังกล่าวของบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) และให้คืนเครื่องและอุปกรณ์และติดตั้งโครงข่ายการให้บริการโทรศัพท์ระหว่างประเทศ รวมทั้งให้ผู้ร้องมีสิทธิให้บริการตามสัญญาดังกล่าวต่อไป ซึ่งศาลปกครองกลางมีคำสั่งยกคำร้องเนื่องจากคำขอไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ตามพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ ที่จะวินิจฉัยได้

นอกจากนี้ผู้ร้องได้เสนอข้อพิพาทต่อคณะอนุญาโตตุลาการอีกครั้ง เพื่อขอให้บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) โอนหุ้นของบริษัท เทเลการ์ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ หุ้น หรือชำระเงินค่าหุ้นจำนวน ๓,๕๐๐,๐๐๐ บาท คืนแก่ผู้ร้อง ซึ่งคณะอนุญาโตตุลาการได้มีคำชี้ขาดในข้อพิพาทหมายเลขดำที่ ๕๖/๒๕๔๘ และข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๗/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๕๐ ว่าคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการในข้อพิพาทหมายเลขแดงที่ ๗/๒๕๔๘ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๘ ที่ชี้ขาดว่าการบอกเลิกสัญญาของบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ขอบด้วยกฎหมายและข้อสัญญานั้น ยังมีผลบังคับอยู่จนกว่าจะถูกเพิกถอนโดยศาลที่มีเขตอำนาจ คณะอนุญาโตตุลาการในคดีนี้จึงไม่มีอำนาจก้าวล่วงไปวินิจฉัยในประเด็นการบอกเลิกสัญญาได้อีก และผู้ร้องไม่มีสิทธิเรียกคืนหุ้นจากบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ผู้ร้อง

- ๔ -

จึงได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองกลาง เป็นคดีหมายเลขคำที่ ๘๘๕/๒๕๕๐ ขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการดังกล่าว และขอให้คืนหุ้น ๓๕๐,๐๐๐ หุ้น ให้แก่ผู้ร้อง หรือให้ใช้เป็นเงินตามมูลค่าหุ้น ศาลปกครองกลางมีคำสั่งรับคำร้องไว้พิจารณาเฉพาะคำขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ แต่ไม่รับคำขอให้คืนหุ้นหรือใช้เป็นเงินตามมูลค่าหุ้นแก่ผู้ร้อง เนื่องจากเห็นว่าพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ วรรคสาม ให้อำนาจศาลเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการได้เท่านั้น ผู้ร้องยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ซึ่งศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งยืนตามศาลปกครองกลาง และในขณะที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา ผู้ร้องได้ยื่นคำโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๒๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งศาลปกครองกลางพิจารณาแล้วเห็นว่ากรณียังไม่ต้องด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๒๑๑ จึงมีคำสั่งยกคำร้อง

ผู้ร้องอ้างว่าการพิจารณาพิพากษาคำขอตามคำฟ้องในคดีหมายเลขคำที่ ๘๘๕/๒๕๕๐ ศาลปกครองจะต้องพิจารณาถึงสิทธิและหน้าที่ของผู้ร้องและบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ตามสัญญา ซึ่งเป็นสัญญาพิพาทหลักและเป็นสัญญาทางปกครอง โดยศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง (๔) (๖) มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง และมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) (๓) ซึ่งเป็นไปตามแนวคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๖๐๐/๒๕๔๖ และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๑๖/๒๕๕๐ หากพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ วรรคสาม บัญญัติให้ศาลปกครองมีอำนาจเพียงเพิกถอนคำชี้ขาดของคณะอนุญาโตตุลาการ แต่ไม่มีอำนาจพิจารณาคำขอให้คืนหุ้นหรือคำขอให้ใช้เป็นเงินตามมูลค่าหุ้นแล้ว น่าจะขัดกับหลักสิทธิและหน้าที่ของผู้ร้องและบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ตามสัญญาพิพาทซึ่งเป็นสัญญาทางปกครองเป็นหลัก ขัดหรือแย้งกับอำนาจของศาลปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังกล่าว และยังอาจขัดหรือแย้งกับแนวคำวินิจฉัยของศาลปกครองเกี่ยวกับกิจการ

- ๕ -

สื่อสารโทรคมนาคม โดยที่อำนาจในการพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองดังกล่าว เป็นไปตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติไว้ ผู้ร้องอ้างว่า พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง และเป็นอันใช้บังคับมิได้ตาม มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การที่ศาลปกครองกลางมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ร้องในคดีหมายเลขดำ ที่ ๓๖๕/๒๕๔๕ และหมายเลขแดงที่ ๕๗๑/๒๕๔๕ และมีคำสั่งยกคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้อง ในคดีดังกล่าว ถือเป็นกรณีพระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ ขัดหรือแย้ง ต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง

ผู้ร้องจึงขอให้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ว่า

(๑) พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง และถือเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่

(๒) ผู้ร้องถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพตามที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ให้การคุ้มครองหรือไม่ และจะได้รับการเยียวยาหรือช่วยเหลือตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๕ วรรคสี่ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องต้องคว่ำรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

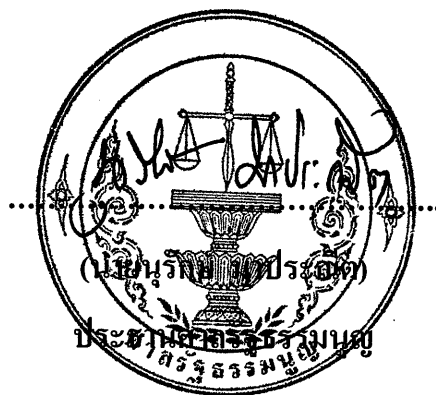

- ๖ -

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

พิจารณาแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำแถลงเพิ่มเติมคำร้อง และเอกสารประกอบเป็นกรณีที่ผู้ร้องอ้างว่าตนถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพอันเนื่องมาจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติอนุญาโตตุลาการ พ.ศ. ๒๕๔๕ มาตรา ๔๐ จึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่ง และถือเป็นการกระทำที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง หรือไม่ อันเป็นกรณีการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งตามรัฐธรรมนูญได้บัญญัติให้สิทธิในการยื่นคำร้องเกี่ยวกับการตรวจสอบความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้เป็นการเฉพาะแล้ว โดยการใช้สิทธิทางศาลตามมาตรา ๒๑๒ และการใช้สิทธิทางผู้ตรวจการแผ่นดินตามมาตรา ๒๓๑ (๑) ผู้ร้องจึงไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวโดยอาศัยช่องทางตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๓ -

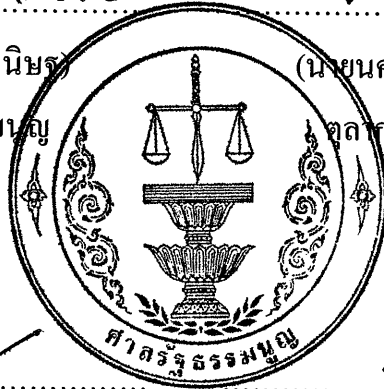
(คำสั่งที่ ๒๓/๒๕๖๐)

(นายจรูญ กักศิธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวรวิทย์ กังศศิเทียม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ